

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

Mirko Möllen, advokát
sídlem Barthstrasse 16, Mnichov, Spolková republika Německo,
insolvenční správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE
Aktiengesellschaft sídlem Germeringer Str. 1, Krailling,
Spolková Republika Německo,
zastoupený JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem
sídlem Šaldova 34/466, Praha 8

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2015, č. j. 25642/15/5200-10424-706807

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 6. 10. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze prohlášení nicotnosti, eventuálně zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 8. 2015, č. j. 25642/15/5200-10424-706807 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí - platební výměr na daň z úroků fyzických osob ze závislé činnosti, Specializovaného finančního úřadu ze dne 10. 2. 2015, č. j. 33109/15/4000-50711-208880 (dále jen „platební výměr“). Platebním výměrem byla stanovena daňovému subjektu k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za část zdaňovacího období od 1. 9. 2014 do 31. 12. 2014 ve výši 265 833 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že napadené rozhodnutí a platební výměr jsou nulitní, neboť organizační složka, jejímž prostřednictvím zahraniční osoba podniká na území České republiky, je odštěpným závodem, který nemá právní subjektivitu. Nemůže být nositelem práv a povinností, nemůže být účastníkem řízení. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozsudek ze dne 29. 7. 2003, č. j. 32 Odo 945/2002-82; usnesení ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 32 Cdo 895/2011, z něhož mimo jiné vyplývá, že organizační složka zahraniční právnické osoby zapsaná do obchodního rejstříku na území České republiky není nositelem právní subjektivity a není ani způsobilým účastníkem řízení). Jakýkoliv akt je proto ve vztahu k odštěpnému závodu neexistující, nulitní. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 25/2013-46.
3. Dále se zabýval otázkou provedení daňové registrace a přidělení DIČ, když správce daně provedl registraci odštěpného závodu jako daňového subjektu pro DPH.
4. Konečně namítl, že označení daňového subjektu v platebním výměru je zmatečné, když na platebním výměru jsou jako daňový subjekt označeny mateřská společnost i organizační složka (odštěpný závod).
5. Ve druhém žalobním bodě namítl, že žalovaný nebyl věcně a místně příslušný k vydání žalovaného rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na § 11 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), přičemž dle jeho názoru je příslušným Finanční úřad pro hl. m. Prahu podle § 12 zákona o finanční správě, neboť § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě nepoužívá výslovně pojem „zahraniční“. V případě plátcovy pokladny je příslušný Finanční úřad pro střeďočeský kraj, zde odkázal na § 21 odst. 2 daňového řádu ve spojení s § 8 odst. 1 písm. b) zákona o finanční správě.
6. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že tvrzení žalovaného na str. 5 napadeného rozhodnutí („na výsledek kontrolního zjištění nemělo žádný vliv konstatování žalobce, ze dne 5. 2. 2015, že zálohy na daň nebyly odvedeny z důvodu blokace jeho účtů, a proto správce daně přistoupil k projednání zprávy o daňové kontrole“) se nezakládá na pravdě, jelikož kdyby nenastala blokace jeho účtů, platby by byly řádně odeslány. To by mělo vliv na kontrolní zjištění a v důsledku by správce daně nevydal ani platební výměr. Tvrzení správce daně, že blokace všech účtů žalobce nemá vliv na vydání platebního výměru SFÚ,

považuje za účelové a nesprávné, což má vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

7. Ve čtvrtém žalobním bodě namítl, že rozhodnutí SFÚ (pozn. platební výměr) bylo podepsáno osobou k tomu neoprávněnou. Z rozhodnutí SFÚ nijak neplyne, že J. J. byla pověřena k rozhodování v daňovém řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na organizační řád a strukturu Finanční správy ČR. Rozhodnutí jsou tedy nezákonná či dokonce nicotná.
8. Dále namítl, že žalovaný v odvolacím řízení provedl podpisový řád jako důkaz, avšak nedodržel požadovaný procesní postup, když žalobce s podpisovým řádem neseznámil, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces dle § 36 odst. 1 Listiny.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí cituje dvě ustanovení podpisových řádů, které jsou žalobci neznámé, z nichž však nedovozuje oprávnění k podpisu platebního výměru J. J. Z uvedeného žalobce shledává napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Rovněž není prokázáno, že tato pracovnice mohla platební výměr vydat.
10. Rovněž zde namítl, že ani z napadeného rozhodnutí není zřejmé, že jej podepsala osoba oprávněná. Pod napadeným rozhodnutím je podepsána JUDr. N. V., ředitel sekce. Elektronický podpis nese jméno JUDr. Z. Š.
11. Z uvedených důvodů žalobce považuje platební výměr a napadené rozhodnutí za nezákonná či nicotná a odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76; ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-53, bod [33].
12. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že EuInsN (Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení) nestanoví jaký vliv má insolvenční řízení na správní řízení, když čl. 15 upravuje pouze důsledky pro soudní řízení. Pro posouzení účinků insolvenčního řízení na daňové řízení je rozhodné právo německé. Správce daně měl zkoumat, zda je oprávněn rozhodnutí vydat a ani žalovaný se touto otázkou nezabýval, ač ze zákona je povinen přezkoumat zákonnost rozhodnutí v plném rozsahu a odkázal na § 243 odst. 1 daňového řádu, dle kterého lze daňovou exekuci nařídit, ale nikoliv provést.

III.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s následujícím odůvodněním. Žalovaný uvedl, že souhlasí s názorem žalobce, že organizační složka (odštěpný závod) není subjektem práva a nemůže být příjemcem rozhodnutí. Dále uvedl, že z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že příjemcem žalobou napadeného rozhodnutí i platebního výměru, je zahraniční právnická osoba a nikoli odštěpný závod. Zákon nevylučuje, aby byla z důvodu precizace uvedena na rozhodnutí organizační složka (odštěpný závod) zahraniční právnické osoby. Žalobce však z takového postupu nemůže dovozovat, že by příjemcem byl pouze odštěpný závod (organizační složka). Uvedeným postupem nedošlo k jakémukoli zásahu do práv žalobce. Písemnosti byly žalobci řádně doručeny a žalobce měl během vedeného daňového řízení možnost se účinně bránit.
14. K námitkám, které směřují proti postupu žalovaného, uvedl, že se jednalo o postup SFÚ. Dále uvedl, že námitka směřující proti rozhodnutí o registraci není předmětem přezkumu v tomto soudním řízení a žalobce měl možnost se proti němu bránit jak odvoláním, tak

podměttem na prohlášení nicotnosti. Tato námitka však byla předmětem přezkumu v odvolacím řízení. V této souvislosti žalovaný odkázal na str. 6 rozhodnutí o odvolání.

15. K námitce směřující vůči posuzování odštěpného závodu jako plátcovy pokladny odkázal na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí.
16. K námitce nepřislušnosti žalovaného jakožto správce daně, žalovaný uvedl, že z textu žaloby je zřejmé, že žalobce měl na mysli SFÚ. K námitce nepřislušnosti SFÚ žalovaný odkázal na str. 7 napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že zákon č. 456/2011 Sb. nabyt účinnosti dne 1. 1. 2013. Ke splnění podmínek pro změnu místní příslušnosti došlo za účinnosti zákona č. 531/1990 Sb. Na posuzovaný případ dopal § 9 citovaného zákona ve spojení s § 131 daňového řádu. Dle § 9 odst. 5 písm. a) zákona č. 531/1990 Sb. nebylo rozhodující, zda se jednalo o zahraniční či tuzemskou právnickou osobu, rozhodujícím bylo pouze dosažení zákonem stanoveného obratu. Na stav po 1. 1. 2013, kdy vstoupit v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o finanční správě (dále jen „zákon o finanční správě“), je nutno aplikovat § 20 odst. 2 zákona o finanční správě. § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě přebírá úpravu § 9 odst. 5 písm. a) zákona č. 531/1990 Sb. K polemice k § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě uvedl, že tento je formulován naprosto jednoznačně, když změna podmínek rozhodných pro určení místní příslušnosti je spojena s dosažením stanovené výše obratu. Pokud zákonodárce výslovně neuvedl, že citované ustanovení dopadá i na zahraniční právnickou osobu, nejedná se o mezeru v právu, kterou je třeba analogicky doplnit. Dovožovat omezení rozsahu předmětného ustanovení komparativním výkladem považuje žalovaný za nepřipustné, a to s přihlédnutím ke smyslu a účelu úpravy příslušnosti SFÚ. SFÚ byl zřízen především k poskytnutí odbornější, operativnější a jednotné péče velkým a specifickým daňovým subjektům. Pokud tedy má být takováto specializovaná péče poskytována při dosažení určitého obratu právnickým osobám zřízeným dle českého práva, tím spíše musí být poskytnuta i zahraničnímu subjektu.
17. K plátcově pokladně uvedl, že tato v principu nevzniká automaticky a v daném případě daňový subjekt její vznik neinicioval.
18. K námitce vztahu blokace účtu a výsledku kontrolního zjištění žalovaný uvedl, že souhlasí s názorem uvedeným na straně 5 napadeného rozhodnutí a dále doplnil, že výsledkem kontrolního zjištění byla daňová povinnost, kterou měl SFÚ za prokázanou a ke které neměl daňový subjekt výhrady a nenavrhoval doplnění kontrolního zjištění.
19. K námitce podpisového oprávnění k platebnímu výměru, žalovaný odkazuje na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí se žalobcovým tvrzením, že podpisový řád byl novým důkazem, neboť podpisový řád je danou skutečností a daňový subjekt nemůže svým vyjádřením ani jiným důkazním prostředkem nijak zvrátit podpisová oprávnění v něm stanovená.
20. K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence podpisového práva JUDr. Z. Š., ačkoli v závěru rozhodnutí byl předepsán ředitel sekce JUDr. N. V., žalovaný uvedl, následující. Podpisový řád OFŘ vydal ředitel OFŘ na základě zmocnění čl. 23 písm. e) Podpisového řádu Finanční správy České republiky č. j. 48991/12-1910 ze dne 19. 12. 2012, ve znění dodatků. Podpisovým řádem OFŘ č. j. 9992/15/5000 ze dne 30. 3. 2015 (účinným dne 1. 4. 2015) delegoval ředitel podpisové právo na další zaměstnance OFŘ.

21. Dle čl. 10 odst. 1 podpisového řádu OFŘ ředitel sekce OFŘ podepisuje dokumenty s výjimkou dokumentů uvedených v písm. a) a c) tohoto ustanovení. Čl. 4 uvedeného podpisového řádu v odst. 3 vymezuje podpisové právo zástupce ředitele sekce v případě nepřítomnosti ředitele sekce OFŘ.
22. Napadené rozhodnutí bylo dne 6. 8. 2015 podepsáno uznatelným elektronickým podpisem JUDr. Z. Š., ředitelem Odboru DPFO a zástupcem ředitele Sekce přímých daní. Napadené rozhodnutí podepsala oprávněná úřední osoba v souladu s čl. 4 odst. 3 Podpisového řádu OFŘ - Zástupce ředitele sekce v době nepřítomnosti ředitele sekce. Absentující doložka „v zastoupení“ nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o odvolání.
23. Námitku žalobce, že platební výměr a napadené rozhodnutí trpí vadou spočívající v absenci pravomoci předmětných úředních osob tato rozhodnutí vydat, žalovaný odmítá, neboť pravomoc k výkonu správy daní, tedy i k vydání předmětných rozhodnutí, je zákonem svěřena správci daně, kterým je dle § 10 odst. 1 správní orgán, nikoli konkrétní úřední osoba.
24. Odkaz žalobce na § 243 odst. 1 daňového řádu, považuje žalovaný vzhledem k přezkumu rozhodnutí vydaného v nalézacím řízení za nepatřičný.
25. V závěru uvedl, že dne 21. 4. 2015 proběhlo v Německu ve věci úpadku daňového subjektu přezkumné řízení, které však nebylo podle německých právních předpisů ukončeno a tedy nedošlo k naplnění § 243 odst. 2 daňového řádu. Německý insolvenční správce Mirko Möllen předběžně pohledávku dle platebního výměru popřel a jeho stanovisko v této věci není konečné. Podle § 176 německého insolvenčního zákona jsou na přezkumném jednání pohledávky řešeny a popírány individuálně. Dle názoru žalovaného konečné popření teprve proběhne. § 177 odst. 1 německého insolvenčního zákona upravuje případné další přihlášení pohledávek i po přezkumném jednání. Samotné přezkumné jednání ze dne 21. 4. 2015 není definitivou a nelze na ně aplikovat § 243 odst. 2 daňového řádu. Platební výměr nenabyl právní moci a odvolací správní orgán byl oprávněn vydat napadené rozhodnutí.

IV.

Řízení před soudem

26. Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, a tedy se má za to, že svůj souhlas udělil.

V.

Posouzení žaloby

27. S přihlédnutím ke struktuře žaloby a množství argumentů, které se často v celém textu žaloby opakují a překrývají, posuzoval městský soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

28. Předně soud poukazuje na skutečnost, že žalobní námitky co do nicotnosti rozhodnutí, nepříslušnosti specializovaného finančního úřadu a podpisového oprávnění byly vypořádány v jiných řízeních vedených u Městského soudu v Praze a v žádném z případů soud neshledal námitky důvodnými (viz např. rozsudek ze dne 20. 3. 2018, č. j. 6 Af 40/2015 – 37; rozsudek ze dne 22. 12. 2017, č. j. 3Af 15/2016 – 55).
29. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že nesprávné označení příjemce rozhodnutí, potažmo vedení správního řízení s organizační složkou právnické osoby má za následek nicotnost rozhodnutí vzešlého z takového řízení.
30. Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti.
31. V platebním výměru Specializovaného finančního úřadu ze dne 10. 2. 2015, č. j. 33109/15/4000-50711-208880 je označen za daňový subjekt:
„VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft
821 52 KRAILING
Spolková Republika Německo
DIČ: CZ27093948

Organizační složka:
VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft –
organizační složka
Pražská 636
252 41 DOLNÍ BŘEŽANY
IČO: 27093948“
32. V napadeném rozhodnutí je jako jeho příjemce označen:
„VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft
Germeringer Strasse 1
821 52 KRAILING
Spolková Republika Německo

Organizační složka:
VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka
Pražská 636
252 41 DOLNÍ BŘEŽANY
DIČ: CZ27093948“
33. Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), uvádí konkrétní důvody nicotnosti v § 105 odst. 2, podle kterého je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správce daně vůbec věcně příslušný; které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným; nebo je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně. Již z uvedeného je tedy zřejmé, že nicotnost rozhodnutí způsobují jen ty nejzávažnější vady rozhodnutí (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, č. j. 5 Afs 75/2007-161).

34. Dle § 502 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“) je obchodní závod organizovaný soubor jmění, který podnikatel vytvořil a který z jeho vůle slouží k provozování jeho činnosti. Má se za to, že závod tvoří vše, co zpravidla slouží k jeho provozu.
35. Dle § 503 OZ je pobočka část závodu, přičemž je-li pobočka zapsána do obchodního rejstříku, jedná se o odštěpný závod; to platí i o jiné organizační složce, pokud o ní jiný právní předpis stanoví, že se zapíše do obchodního rejstříku.
36. Ve vztahu k subjektivitě organizační jednotky (odštěpného závodu) soud konstatuje, že daňovým subjektem může být právnická osoba, přičemž za právnickou osobu nelze považovat její organizační složku (odštěpný závod), když tato je toliko pouze určitou částí obchodního závodu podnikatele. Organizační složka obchodního závodu tedy nemá právní osobnost. Odštěpným závodem je pak jen taková organizační složka, která je zapsána v obchodním rejstříku. Užívá-li se tedy pojmu „organizační složka“, lze jím rozumět vedle jiných druhů organizačních složek také odštěpný závod.
37. Soud dále doplňuje, že daňový řád přiznává v některých případech organizační složce zahraniční právnické osoby určitá procesní práva (viz například § 21, § 24 odst. 3 a 6, § 45 odst. 1 daňového řádu). Tímto ji vyjímá z rámce osob bez právní subjektivity a procesní způsobilosti, kam ji naopak začleňuje civilní právo. Také některé hmotněprávní daňové předpisy (zákon o daních z příjmů, zákon o dani silniční) přiznávají organizační složce pozici, která jde nad rámec jejího procesního postavení a dokonce ji někdy staví do pozice daňového subjektu, osoby zúčastněné na správě daní. V této souvislosti pro srovnání viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 8 Afs 179/2015-47, dle kterého: „V daňovém právu není neobvyklé, že jako osoby zúčastněné na řízení (daňové subjekty) vystupují subjekty, které nemají právní subjektivitu v pravém slova smyslu (např. stále provozovny zahraničních daňových rezidentů či plátcovy pokladny).“
38. V nyní posuzované věci soud vycházel z toho, kdo byl zamýšleným příjemcem napadeného a prvostupňového rozhodnutí žalovaného, přičemž zohlednil, že dle § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu je jednou ze základních náležitostí rozhodnutí i označení jeho příjemce. U doručování právnické osobě je pak zejména nutné uvést její přesný název, právní formu, sídlo, (daňové) identifikační číslo.
39. V posuzované věci je z prvostupňového rozhodnutí i z napadeného rozhodnutí zřejmé, že daňovým subjektem a tedy příjemcem rozhodnutí daňových orgánů byla vždy zahraniční osoba, nikoli její odštěpný závod. Jako příjemce rozhodnutí musela být tedy označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, a to včetně nezbytných údajů, které slouží k její identifikaci. V záhlaví rozhodnutí je přitom vždy příjemce označen přesným názvem, adresou

sídla ve Spolkové republice Německo. Teprve po této identifikaci následuje v záhlaví označení organizační složky, jejímž prostřednictvím zahraniční osoba působí v České republice. Z uvedeného dodatečného údaje tak nelze dovodit, že by za daňový subjekt byla považována toliko organizační složka. Naopak je zřejmé (viz platební výměr), že následuje-li po slovech „daňový subjekt“ jako první označení zahraniční osoby, nezavdává to jakoukoli pochybnost, že je za daňový subjekt považována právě ona, a to i tehdy, je-li toto označení následně níže doplněno o identifikaci organizační složky, což je navíc výslovně uvedeno. Přestože zákon daňovým orgánům neukládá povinnost označovat zahraniční právnickou osobu včetně její organizační složky, nelze shledat, že by rozhodnutí byla nicotná, případně, že by takový postup mohl mít za následek zmatečnost či jinou

nezákonnost, neboť nijak nesnižuje jednoznačnost identifikace příjemce rozhodnutí. Soud proto v případě napadeného i prvostupňového rozhodnutí nepochybuje, že žalovaný řádně komunikoval se zahraniční osobou a obě rozhodnutí byla vydána ve vztahu k zahraniční osobě. Vzhledem k uvedenému není argumentace plátcovou pokladnou a zástupčími oprávněními relevantní.

40. Obdobně výše uvedené platí i v případě „přeregistrace“ k dani, když z rozhodnutí ze dne 9. 3. 2012, č. j. 3094/12/013320108387, o registraci a přidělení DIČ, konkrétně již z označení uvedeném v záhlaví, je dle názoru soudu zřejmé, že jeho příjemcem byla zahraniční osoba, nikoli odštěpný závod. Jako daňový subjekt je tedy evidována zahraniční osoba, které náleží DIČ. Soud se taktéž ztotožňuje s žalovaným v tom, že nesprávně uvedené sídlo zahraniční osoby nemá za následek v dané věci nezákonnost rozhodnutí. Nadto je nutné uvést, že pokud žalobce shledal nějaké vady rozhodnutí vydaného v řízení o registraci, měl možnost proti rozhodnutí podat odvolání, a pokud by mu nebylo vyhověno, mohl se domáhat přezkoumání rozhodnutí soudem. Pokud tak neučinil, nemůže usilovat o zhojení nedostatku v nyní probíhajícím řízení.
41. Ani z jiných rozhodnutí či dokumentů, které jsou součástí spisového materiálu, nelze dovodit, že by žalovaný považoval za daňový subjekt odštěpný závod.
42. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 25/2013-46, na který žalobce odkazuje, soud konstatuje, že tento je nepřipadný, neboť se v něm namísto nedostatku označení příjemce rozhodnutí jednalo o situaci, kdy byl příjemcem subjekt, který zanikl.
43. Ve vztahu k posuzování označení příjemce rozhodnutí soud konečně odkazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, například rozsudek ze dne 19. 3. 2015, č. j. 4 As 218/2014-58, dle které i za předpokladu, že by příjemce rozhodnutí, tj. nositel daňových povinností, byl označen nesprávně, případně by byl jako příjemce rozhodnutí označen nesprávný subjekt, nemohla by tato skutečnost vést k nicotnosti daňového rozhodnutí. Toto konstatoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 289/2015-80, dle kterého: *„Vada rozhodnutí spočívající v nesprávném označení příjemce, případně nepřesném označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze.“*
44. S ohledem na vše výše uvedené proto nelze přisvědčit žalobci, pokud se domnívá, že předmětná rozhodnutí byla vydána ve vztahu k odštěpnému závodu, resp. že žalovaný komunikoval pouze s odštěpným závodem. Naopak pro žalovaného byla daňovým subjektem zahraniční osoba. Soud proto neshledal, že by rozhodnutí byla nicotná, potažmo, že by zde byly důvody pro zrušení rozhodnutí z důvodu nezákonnosti.
45. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že Specializovaný finanční úřad (dále jen „SFÚ“) nebyl věcně ani místně příslušný k vydání platebního výměru, neboť § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě nepoužívá výslovně pojem „zahraniční“.
46. *Dle § 11 odst. 1 zákona o finanční správě je specializovaný finanční úřad příslušným pro vybrané subjekty; tím není dotčena příslušnost u poplatků, jejichž předmětem je zpoplatnění úkonu.*

47. Dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě se vybraným subjektem pro účely tohoto zákona rozumí právnická osoba založená za účelem podnikání, která dosáhla obratu více než 2 000 000 000 Kč.
48. Předně soud konstatuje, že žalobce nijak nerozporuje, že by společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft podmínky výše obratu a založení za účelem podnikání v rozhodné době nenaplněovala. Žalobce míří pouze na to, že § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě neužívá ve vztahu k právnické osobě přívlastek „zahraniční“, z čehož dovozuje, že se na společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, jakožto zahraniční právnickou osobu dané ustanovení nevztahuje. Zdejší soud názor žalobce nesdílí, neboť pokud není v předmětném ustanovení užit omezující přívlastek „zahraniční“, znamená to, že se jedná o kteroukoli právnickou osobu založenou za účelem podnikání (která dosáhla obratu více než 2 000 000 000 Kč) podléhající tuzemským daňovým zákonům, a to bez ohledu na skutečnost, zda se jedná o právnickou osobu českou nebo zahraniční.
49. Dále soud dodává, že ze skutečnosti, že zákon v témže ustanovení uvádí u subjektů jako investiční fond nebo banka výslovně i variantu těchto subjektů s přívlastkem „zahraniční“, nelze bez dalšího usoudit, že by pod písmeno a) předmětného ustanovení nespadaly zahraniční právnické osoby. Zatímco v případě bank a investičních fondů závisí kritérium příslušnosti pouze na prosté právní povaze subjektu, resp. předmětu jeho podnikání (banka, pojišťovna, investiční fond), pod písmenem a) tohoto ustanovení zákonodárce zařadil zcela obecně jakoukoli podnikající právnickou osobu vymezenou pouze výší obratu. Nelze proto podřizovat výklad ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě tomu, jak jsou formulována následující, povahově odlišná kritéria. Nadto nelze přehlédnout, že SFÚ je zaměřen právě na agendu specifických subjektů, s nímž se pojí i vyšší náročnost výkonu správy daní, což se s ohledem na mezinárodní prvek nepochybně týká i zahraničních daňových subjektů. Výklad, který by znamenal, že správu daní velkých zahraničních daňových subjektů mají na starosti běžné finanční úřady, by popíral účel a náplň SFÚ.
50. Soud proto uzavírá, že na základě § 11 odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě byla v posuzované věci dána působnost SFÚ, a proto soud shledal i druhý žalobní bod nedůvodným.
51. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že tvrzení žalovaného na str. 5 napadeného rozhodnutí („na výsledek kontrolního zjištění nemělo žádný vliv konstatování žalobce, že dne 5. 2. 2015, že zálohy na daň nebyly odvedeny z důvodu blokace jeho účtů, a proto správce daně přistoupil k projednání zprávy o daňové kontrole“) se nezakládá na pravdě, jelikož kdyby nenastala blokace jeho účtů, platby by byly řádně odeslány, což by mělo vliv na kontrolní zjištění a v důsledku by správce daně nevydal ani platební výměr.
52. Uvedenou žalobní námitku soud považuje ve vztahu k napadenému rozhodnutí resp. ve vztahu k platebnímu výměru za nerelevantní. Předně zde soud konstatuje, že žalobce ohledně „blokace jeho účtů“ nic konkrétního neuvedl. Dále soud konstatuje, že pokud by žalobce považoval blokaci za nezákonnou (pozn. soudu: dle emailu žalobce ze dne 4. 2. 2015 založeného ve správním spisu byla blokace provedena SFÚ), což však ani v podané žalobě netvrdí, mohl se proti ní bránit. Rovněž je zde nutné zdůraznit, že žalobce ani nerozporuje skutečnost, že za období měsíce září až prosinec 2014 neodvedl již sražené zálohy na daň v úhrnné výši 265.833 Kč, jejíž přímá úhrada byla stanovena platebním

výměrem. Žalobce byl tedy podle § 233 odst. 1 daňového řádu povinen daň odvést, což však podle obsahu správního spisu neučinil. Žalovaný tak správně postupoval dle § 233 odst. 3 ve spojení s § 147 daňového řádu a žalovanému platebním výměrem stanovil daň k přímé úhradě, a proto soud shledal i třetí žalobní bod za nedůvodný.

53. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že platební výměr a napadené rozhodnutí jsou rozhodnutí nezákonná resp. nicotná, neboť je nepodepsala oprávněná osoba. Dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, co do odůvodnění podpisu platebního výměru.
54. Konečně namítl, že žalovaný v odvolacím řízení provedl podpisový řád jako důkaz, avšak nedodržel požadovaný procesní postup, když žalobce s podpisovým řádem neseznámil, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces dle § 36 odst. 1 Listiny.
55. Soud předně konstatuje, že v případě ověření podpisu dle příslušných vnitřních předpisů, tj. zda bylo jednáno osobou oprávněnou, se nejedná o provádění nových důkazů ve smyslu § 115 daňového řádu, jak se domnívá žalobce. Jedná se pouze o ověření skutečnosti, že podepsaná osoba je oprávněná rozhodnutí podepsat. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016-59, dle kterého: „Žalovaný není povinen stěžovatele prokazovat své vnitřní uspořádání. V souladu s § 12 odst. 4 daňového řádu je pouze povinen sdělit osobě zúčastněné na správě daní k její žádosti, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou“.
56. Dle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu rozhodnutí obsahuje podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby,
57. K podpisu platebního výměru soud konstatuje, že byly splněny náležitosti dle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu. Platební výměr obsahuje podpis J. J. s uvedením její funkce vedoucí oddělení a otisk úředního razítka, přičemž oprávněnost podpisu vyplývá na základě Organizačního řádu Finanční správy ČR (čl. 146 odst. 1) a z vnitřních předpisů, konkrétně z čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu Finanční správy České republiky ve spojení s čl. 22 odst. 3 písm. k) podpisového řádu SFÚ a jeho územních pracovišť, dle kterého vedoucí oddělení v rámci své působnosti podepisuje mimo jiné i platební výměry, pokud částka, o kterou se odchyluje daň oproti daňovému výměru se nemění o více než 500 000 Kč.
58. Konečně soud konstatuje, že žalovaný na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí odůvodnil oprávnění J. J., jakožto vedoucí oddělení, podepsat platební výměr ve výši 265.833 Kč, přičemž uvedl relevantní ustanovení.
59. Totožnou vadu žalobce dále namítl i ve vztahu k napadenému rozhodnutí.
60. Dle čl. 10 odst. 1 Podpisového řádu OFŘ ředitel sekce podepisuje dokumenty, tj. i veškerá rozhodnutí související s výkonem státní správy a jiné správní akty zpracované jemu podřízenými odbory OFŘ, s výjimkou: a) rozhodnutí, jiných správních aktů a dokumentů podepisovaných ředitelem OFŘ dle čl. 8; b) rozhodnutí, jiných správních aktů a dokumentů podepisovaných zástupcem ředitele OFŘ dle čl. 9 odst. 2; c) rozhodnutí, jiných správních aktů a dokumentů podepisovaných řediteli odborů dle čl. 11 a vedoucími oddělení dle čl. 12.
61. Dle čl. 4 odst. 3 věty první Podpisového řádu OFŘ v případě nepřítomnosti ředitele sekce OFŘ, je-li ředitel sekce pověřen k přímému podepisování dokumentů dle čl. 10 Podpisového řádu OFŘ, podepisuje v zastoupení zástupce ředitele sekce.

62. Rovněž i tuto žalobní námitku soud shledal za nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí obsahuje elektronický podpis JUDr. Z. Š., ředitel odboru DPFO a zástupce ředitele sekce přímých daní, a otisk úředního razítka, přičemž její oprávnění podepsat napadené rozhodnutí je dáno čl. 4 odst. 3 ve spojení s čl. 10 odst. 1 Podpisového řádu OFŘ. Napadené rozhodnutí by primárně podepisoval dle čl. 10 odst. 1 Podpisového řádu ředitelem sekce, avšak v případě jeho nepřítomnosti byla oprávněna dle čl. 4 odst. 3 Podpisového řádu OFŘ napadené rozhodnutí podepsat právě JUDr. Z. Š., jakožto zástupce ředitele sekce. Soud tedy shledal i čtvrtý žalobní bod za nedůvodný.
63. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76, na který žalobce odkazuje, soud konstatuje, že tento rozsudek je nepřipadný, neboť v něm byla řešena otázka nesrovnalostí ohledně podpisu (resp. absence podpisu) oprávněné úřední osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí a následně o jeho zachycení na elektronické verzi rozhodnutí doručované stěžovateli. V nyní projednávané věci, však tato nesrovnalost namítána nebyla. K uvedenému rozsudku dále soud dodává, že dle Nejvyššího správního soudu „i elektronická verze rozhodnutí musí splňovat náležitosti kladené na originál nebo stejnopis rozhodnutí“. V nyní projednávané věci prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí splňují náležitosti dle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu. Dále dle citovaného rozsudku „je sice vadou stejnopisu nedostatek uvedení jména oprávněné úřední osoby na elektronickém stejnopisu rozhodnutí (§ 69 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud však lze oprávněnou úřední osobu určit dle originálu rozhodnutí, nebude se jednat o vadu způsobující nicotnost a zpravidla ani nezákonnost rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné ho zrušit“. Prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí obsahují uvedení jména oprávněné úřední osoby.
64. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-53, na který žalobce rovněž odkazuje, soud konstatuje, že pod sp. zn. 9 As 34/2014 byl Nejvyšším správním soudem vydán pouze rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76, kterým se zdejší soud již zabýval výše a došel k závěru, že se na nyní projednávanou věc nevztahuje.
65. Soud shledal i čtvrtý žalobní bod za nedůvodný.
66. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že EuInsN (Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení) nestanoví jaký vliv má insolvenční řízení na správní řízení, když čl. 15 upravuje pouze důsledky pro soudní řízení. Pro posouzení účinků insolvenčního řízení na daňové řízení je rozhodné právo německé. Správce daně měl zkoumat, zda je oprávněn rozhodnutí vydat a ani žalovaný se touto otázkou nezabýval, ač ze zákona je povinen přezkoumat zákonnost rozhodnutí v plném rozsahu a odkázal na § 243 odst. 1 daňového řádu, dle kterého lze daňovou exekuci nařídit, ale nikoliv provést.
67. Dle § 243 odst. 1 daňového řádu lze po zahájení insolvenčního řízení daňové řízení zahájit a v celém daňovém řízení pokračovat, s výjimkou daňové exekuce, kterou lze nařídit, avšak nelze ji provést, pokud insolvenční zákon nestanoví jinak.
68. Nejprve zde soud konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v nalézacím řízení, nikoli v exekučním řízení, tedy žalovaný nepostupoval v rozporu s § 243 odst. 1 daňového řádu, když vydal napadené rozhodnutí, rovněž SFÚ postupoval v souladu § 243 odst. 1 daňového řádu při vydání prvostupňového rozhodnutí. Dále soud konstatuje, že žalobce v odvolání ani v doplnění odvolání nevzníkl námitkou, dle které je pro posouzení účinků

insolvenčního řízení na daňové řízení rozhodné právo německé a správce daně měl zkoumat, zda je oprávněn rozhodnutí vydat. Pokud se žalovaný s touto námitkou vznesenou až v žalobě nevypořádal v napadeném rozhodnutí, tedy ani vypořádat nemohl, nezakládá tato skutečnost jeho nepřezkoumatelnost.

69. Žalobce v podané žalobě namítl, že pro posouzení účinků insolvenčního řízení na daňové řízení je rozhodné právo německé, avšak neuvedl, jaké účinky by mělo insolvenční řízení mít, a jelikož soud dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, nemohl si sám tyto účinky domýšlet. Žalobce v uvedené souvislosti pouze odkázal na § 243 odst. 1 daňového řádu, nicméně zahájení a pokračování v daňovém řízení po dobu insolvenčního řízení je přitom výslovně připuštěno ustanovením § 243 odst. 1 daňového řádu, a k jeho zastavení proto dojde pouze „tehdy, není-li předmětem tohoto řízení plátcem daně tvrzený přeplatek na dani, jenž má svůj původ ve skutečnostech vázících se k době před rozhodnutím o úpadku. Je-li však v tomto nalézacím řízení zjištěn místo tvrzeného přeplatku nedoplatek, správce daně (deklaratorním) rozhodnutím podle § 243 odst. 2 daňového řádu řízení zastaví, neboť v takovém případě, tedy při zjištění daňového nedoplatku po skončení přezkumného jednání, již účinky předvídané v citovaném ustanovení § 243 odst. 2 daňového řádu nastávají.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 3 Afs 134/2014 – 37).
70. Žalobce neuvedl konkrétní ustanovení německých právních předpisů, podle kterých měl podle jeho názoru žalovaný správní orgán postupovat, a proto se soud k této jeho námitce nemůže vyjádřit.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

71. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ani platební výměr nejsou nicotná a žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
72. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu